

РЕШЕНИЕ

№ 991

гр. София, 16.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 20.01.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **10202** по описа за **2022** година докладвано от съдия Петя Стоилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл.208 и сл. АПК, вр. чл.63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от А. М. И. от [населено място], против Решение № 20057430/13.09.2022 г., постановено по НАХД №7820/2019 г. на Софийски районен съд, НО, 16 състав, с което изцяло е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 18-4332- 015887/17.08.2019 г., издадено от Началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“ - СДВР. Със същото на касатора е наложена глоба в размер на 200 лв. за нарушение по чл.48 ЗДвП, на основание чл.179, ал.2, вр. ал.1, т.5, пр.4 ЗДвП.

В касационната жалба се твърди, че решението е необосновано и неправилно, поради нарушение на материалния закон. Сочи, че съдът не е установил правилно фактическата обстановка по спора и не е обсъдил всички възражения в жалбата. Счита че е налице маловажен случай, доколкото от момента на извършване на нарушението е минал много дълъг период от време. Иска се отмяна на решението и постановяване на друго, с което НП да бъде отменено. В допълнително представена писмена молба поддържа, че административнонаказателната му отговорност за нарушението е погасена по давност.

Ответникът по касационната жалба СДВР - Отдел „Пътна полиция“ не е изразил становище по същата.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение, че жалбата е неоснователна, поради което решението следва да бъде оставено в сила.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд - София-град, XXI касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е било НП № 18-4332-015887/17.08.2019 г., издадено от Началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“ – СДВР. Със същото на А. М. И. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лв. на основание чл.179 ал.2 вр. ал.1 т.5, пр.4 ЗДвП за извършено нарушение по чл.48 от ЗДвП, тъй като на 27.07.2018 г. около 07.40 часа в [населено място], като водач на лек автомобил „Ф. ГОЛФ“ с рег. [рег.номер на МПС] , управлява по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]и на кръстовището с [улица], при движение по равнозначни пътища, не пропуска и реализира ПТП с приближаващия се от дясно лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] .

Въз основана събраните в хода на съдебното производство доказателства въззивният съд е приел за установена описаната в АУАН и в НП фактическа обстановка относно извършеното нарушение, като е счел, че същата се потвърждава и от гласните доказателства, приобщени посредством показанията на свидетелите Н. И. Н., Н. Л. Л. и Д. Х. Г. и писмени доказателства - декларации от двамата участници, изготвена скица на ПТП и Протокол за ПТП №1718436/27.07.2018 г. с описани щети.

При така приетата за установената фактическа обстановка СРС и приел извода, че жалбоподателят е нарушила чл.48 от ЗДвП като на посочените дата и място, при управление на МПС в кръстовище при движение по равнозначни пътища не пропуска и реализира ПТП с приближаващия се от дясно лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] . СРС е счел, че наказанието е съобразено със закона като определено в абсолютен размер от 200 лв. Разгледал е приложимостта на чл.28 ЗАНН, като е счел, че не са налице такива смекчаващи обстоятелства, които коренно да различават случая от обикновените хипотези на административно нарушение изобщо или на такова от съответния вид, че да е обосновано несанкционирането съобразно този текст.

Според въззивния съд в хода на проведеното АНП не са допуснати процесуални нарушения, основание за отмяна на НП. Съдът е констатирал, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, въз основа на приложената по дело заповед за делегиране на компетентност, издадени са в сроковете по чл.34, ал.1 и ал.3 ЗАНН и при спазване на процесуалния ред за това.

Настоящата касационна инстанция споделя изцяло изводите на въззивния съд за доказаност на нарушението и индивидуализация на наказанието, тъй като те се основават на данните по делото и закона, поради което на основание чл.221, ал. 2 АПК препраща към тях.

Неоснователни са твърденията на касатора (в писмена молба от 20.01.2023 г.), че административнонаказателната му отговорност за нарушението е погасена по давност. В административнонаказателното производство съобразно чл. 11 от ЗАНН по

въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс, доколкото в този закон не се предвижда друго. В ЗАНН няма конкретна уредба, уреждаща абсолютната давност, поради което и на основание чл. 11 от ЗАНН е приложим режимът на НК, уреден в чл. 80 и 81, в какъвто смисъл е и ТР № 1/2015 г. на ВКС и ВАК по т.д. № 1/2014 г. Правилото на чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК предвижда, че наказателното преследване се изключва по давност, когато не е възбудено в срок от три години. Съгласно чл. 81, ал. 3 от НК, независимо от спирането или прекъсването на давността, наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в чл. 80, ал. 1, т. 5 НК. Следователно в случаите, в които законът предвижда наказание "глоба", както е в хипотезата на чл. 179, ал. 2, вр. ал. 1, т. 5, пр.4 ЗДвП, възможността дадено лице да бъде санкционирано се изключва с изтичане на 4 години и половина от извършване на деянието. От доказателствата по делото е видно, че към момента на приключване на съдебните прения по настоящото дело в о.с.з. на 20.01.2023 г. този срок не е изтекъл, с оглед на датата на извършване на нарушението (27.07.2018 г.). Поради което, административнонаказателната отговорност на сочения като нарушител субект не е погасена по давност.

Споделя се от касационната инстанция и изводът, че нарушителят не следва да бъде освободен от административно наказателна отговорност при прилагане на чл. 28 от ЗАНН. Неотнормирани са изтъкнатите от касатора обстоятелства, във връзка с личността му и изтеклият от нарушението много дълъг период от време, тъй като не представляват предпоставки по чл. 28 от ЗАНН.

С оглед на изложените съображения, не са налице твърдяните касационни основания, поради което обжалваното решение като валидно, допустимо и постановено в съответствие със закона, следва да бъде оставено в сила.

Водим от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2 АПК, вр. чл.63в ЗАНН Административен съд - София-град, XXI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20057430/13.09.2022 г., постановено по НАХД № 7820/2029 г., по описа на Софийски районен съд, НО, 16 състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.